

Indoktrinace nyní dosahuje takového stupně, že se lze jen velmi vzácně setkat s někým, kdo přiznává, že nemá příliš v úctě nějakou Racinovu tragédii nebo Rafaelovo plátno. To platí nejen pro intelektuály, ale i pro všechny ostatní. Je pozoruhodné, že právě mezi těmi ostatními, kteří nikdy nepřčetli jediný Racinův verš a nespatriili jediný Rafaelův obraz, najdeme nejbojovnější obránce těchto mytických hodnot. Intelektuálové by v určitých případech byli k takovému zpochybnění náchylnější, ale nenacházejí k němu odvahu, protože se obávají, že jakmile se jednou prestiž těchto mýtů zhroutí, upadne i jejich vlastní autorita. Stávají se z nich podvodníci, a aby to zakryli, klamou sami sebe a namlouvají si, že je tato zastaralá klasická díla — k nimž se nicméně obracejí jen zřídka — plní dojetím. V této urputné snaze jsou nakonec jakžtakž úspěšnější, nebo o tom alespoň sami sebe přesvědčují. Pokud jde o nábytek, je znakem dobrého vkusu návrat do starých časů. Provinční měšťáci se rádi pyšní křesly ve stylu Ludvíka XIV., Ludvíka XV. nebo Ludvíka XVI. Učí se navzájem je rozlišovat a nesmírně se rozhořčují při zjištění, že hedvábí na opěradle není původní; jsou přesvědčeni, že se v té chvíli projevují jako umělci. Dokáží určit dělená